

„Галеб Џонатан Ливингстон“, Ричард Бах
Ко би рекао да људи и галебови могу бити толико слични!?

„Галеб Џонатан Ливингстон“ је једна од најлепших књигомодерне књижевности. Написао ју је Ричард Бах и објављена је 1970. године. У књизи се ради о Галебу кога занима нешто више него да проводи дане на луци код пецарошких бродава ловећи рибу. Њега занима летење, како брзо да лети, ради трикове у лету, скреће и још какве акробације. Његови родитељи као и остатак јата говоре да је то срамота и да треба да престане, а да треба да се бори за храну у плитком делу мора крај риболовских бродова. Тада се Џонатан осећа усамљено, ниједан галеб из целог јата не воли исто што и он. Он нема са ким да подели своје мисли, жеље, свој хоби. Осећа се као једини галеб на свету који воли да лети.

Након неког времена јато галебова Џонатана избацује из јата. Ако је до сада мислио да је усамљен сада је тек знао шта бити усамљен значи. Џонатан је дуго летео сам и имао пуно времена да учи, мислећи да је једини галеб који воли да лети и овако проводи живот. Међутим једног дана, он је налетео на два галеба, или су они налетели на њега. Та два галеба су могли да лете као и он, схватио је да није једини. Галеб тамо упознаје учитеља, старијег галеба који на њега преноси јединствена знања. На његов узор Џонатан брзо постаје исто што и он, наставник и мудар галеб пре свега. Још важније, он се напослетку осећа као да припада, и да то своје стечено знање пренесе на друге галебове попут њега.

Након што сам прочитала књигу прва помисао ми је била да књига нема пуно логике и да је досадна. Какве везе имају птице поготово галебови и људи, која је поента или порука ове књиге.? Прешавши преко страница књиге још неколико пута синнула ми је идеја. Тада сам схватила да је цела књига написана у метафоричком смислу. Џонатан представља људе пре свега тинејџере или адолесценте. С обзиром на то да је адолесценција је период живота са највише промена, не само физичких, већ и психичких., сви адолесценти, како сазревају и стварају сопствена мишљења и интересовања, схватају да нису сви исти тј. не воле исте ствари. Мисле да су једини на свету који воле да читају, пишу, играју кошарку итд. Из тог разлога се веома често осећају усамљено, баш као и Џонатан. Дешава се да буду и искључени из друштва због тога, и тако се само осећају још усамљеније. Али када случајно налете на некога ко зна да плива или плеше једнако добро као и они, осећају се прихваћено и не толико усамљено, што ми можемо да видимо и у Џонатановом случају.

Како људи одрастају и упознају људе са истим интересима, перспектива им се мења и имају жељу да буду ту и објасне млађима као што су они некада били да нису сами. Разлог зашто се сада слажем да да је ова књига изврсна је баш то што је Ричард Бах успео да повеже две тотално супротне ствари. Ко би рекао да људи и галебови могу бити толико слични!?